

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

08 יולי 2013

ע"ש 13-05-16755 כהן שחורי ואח' נ' קיבוץ דפנה ואח'

בפני כב' השופט יצחק כהן, נשיא

מרב כהן שחורי
ליאור שחורי

המבקשים

נגד

1. קיבוץ דפנה
2. רונית בן ליש
3. בארי פראג
4. מירה פלד

המשיבים

פסק דין

בפניי ערעור הנוגע להחלטת כבוד נשיא בית משפט השלום במחוז צפון (כב' השופט ג'ורג' אזולאי) אשר ניתנה ביום 4.4.13 ובמסגרתה דחה את בקשת המערערים, בעיון חוזר, שעניינה העברת תיקים אזרחיים מביהמ"ש השלום בקריית שמונה אל ביהמ"ש השלום בצפת וזאת לנטען, בהעדר סמכות.

א. רקע עובדתי בתמצית:

ראשיתו של ההליך, ביום 11.12.12, עת הגישו המערערים תביעה אזרחית לביהמ"ש השלום בקריית שמונה, (ת.א 20927-12-12) (להלן: "התביעה קמא").

בו ביום ובטרם החל הדיון, הורה הנשיא אזולאי על העברת התביעה קמא לדיון בביהמ"ש השלום בצפת וזאת מטעמים של שיקולים מערכתיים ומכוח סמכותו הקבועה בסעיף 49 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב) התשמ"ד 1984 (להלן: "החוק" או "חוק בתי המשפט"), כמפורט בהחלטתו.

על ההחלטת הנשיא אזולאי, מיום 11.12.12, הגישו המערערים בקשה לעיון חוזר, אשר נדחתה כאמור ומכאן הערעור.

ב. תמצית טענות המערערים:

לנטען ע"י המערערים, התביעה קמא הועברה לביהמ"ש השלום בצפת, במסגרת החלטה גורפת של הנשיא אזולאי לסגור את המחלקה האזרחית בבית המשפט בקריית שמונה, זאת לכאורה מכוח סעיף 49 לחוק ויש בכך חריגה מסמכות היות ואין מדובר "בויסות עומסים" שהרי אין כל עומס בבית המשפט בקריית שמונה. פרשנותו של כב' הנשיא את סעיף 49 לחוק, לפיה מסורה לו סמכות גורפת ובלתי מסויגת להעביר עניין מסוים מטעמי ניהול מחוז- שגויה.

לטענת המערערים, כפועל יוצא מפרשנות כב' הנשיא אזולאי, מוקנית לו סמכות רחבה הכוללת סמכות מנהלית לסגור מחלקות שלמות במחוז מבלי שנדרש ליתן החלטה שיפוטית בכל הליך בנפרד ואין לכך תימוכין.

עוד נטען כי האמור ברע"א 7549/11 מ"י נ' **אומימה חאמד** (23.2.12), (להלן: "פס"ד **אומימה**"), תומך דווקא בטענות המערערים, לפיהן אין מדובר בסמכות גורפת אלא בשיקולי בסיס, להבדיל מסמכות המחוקק או הרשות המבצעת לסגור בית משפט או מחלקה שלמה.

לנטען, פרשנות הנשיא אזולאי פוגעת בעיקרון הפרדת הרשויות.

המערערים טוענים לפגיעה בכלל הבסיסי, לפיו תובע רשאי להגיש תביעה לכל אחד מבתי משפט השלום באותו איזור שיפוט. סמכות ההעברה ניתנה לנשיא רק לגבי סוג מסוים של הליכים להבדיל מסמכות גורפת לגבי כל ההליכים האזרחיים, סמכות אשר עומדת בניגוד לשכל ישר ולסבירות. הזכות לבחור את בית המשפט הינה זכות דיונית מהותית הקשורה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו והנימוקים שהובאו בהחלטת הנשיא לצורכי העברת התביעה קמא, אינם נכונים עובדתית ומשפטית.

אין מקור חקיקתי לסמכות הגורפת של כב' הנשיא אזולאי, בשים לב להוראות חוק יסוד השפיטה.

לנטען, גם הסמכות המנהלית של מנהל בתי המשפט (הקבועה בסעיף 78 לחוק) מסויגת ומכאן מתחדדת חוסר סמכותו של הנשיא אזולאי לסגור מחלקה שלמה בבית משפט.

המערערים מוסיפים וטוענים כי בהחלטה לגביה הוגשה בקשה לעיון חוזר לא נמצאו הנימוקים לעניין מדדי ההעברה המקובלים של ויסות.

מאזן הנוחות מצביע באופן מובהק כי יש לבטל את החלטת הנשיא אזולאי, אשר פוגעת פגיעה בלתי מידתית בתושבי הגליל העליון ותגרום להם הוצאות וטרחה רבה.

המשיבים: (מחצור הגלילית בעצמם) השאירו את ההכרעה לשיקול דעת בית המשפט.

1. לא אחת, נדונה הסוגיה בדבר חשיבותם ומהותם של כללי הסמכות המקומית, כאשר בבסיסם מעוגנת זכותו של בעל דין לבחור לו את בית המשפט המתאים לו, בכפוף כמובן לכללי הסמכות העניינית ולהוראות החוק והתקנות.

המחוקק הראשי ומחוקק המשנה קבעו הסדרים מדויקים ומפורטים באשר לשאלה היכן צריך להידון נושא זה או אחר, כמפורט בתקנות 3-7 לתקנות סדר הדין האזרחי (נוסח משולב) התשמ"ד 1984 (להלן: "התקנות"). כללים אלו של סמכות מקומית מבוססים לרוב על זיקות בין נושא הדיון או הצדדים לו, לבין בית המשפט הנדון ובאים הם להגשים תכליות משל עצמם. מכאן, שלא על נקלה יועבר מקום הדיון תוך ייתור הכללים שנקבעו בדין לעניין הסמכות המקומית (ראה: אורי גורן בספרו "סוגיות בסדר דין אזרחי", מהדורה עשירית עמוד 34, בש"פ 11637/04 מ"י נ' יצחק זוזיאשווילי, נט (4) 229 (9.2.2005), (להלן: "פרשת זוזיאשווילי").

כללי הסמכות המקומית נשענים על תכליות מגוונות ויש ושקילתן של אותן תכליות, יביאו בסופו של יום לחריגה מכללי הסמכות הקבועים בתקנות.

כלומר ובדגש, ישנן נסיבות אשר יהיה בהן להביא למסקנה לפיה יש לסטות מכללי הסמכות המקומית הקבועים בתקנות, לרבות לצורך ייעול פעילותה של המערכת המשפטית, חלוקת העומס למספר מוקדים ונגישות נוחה של בעלי הדין לבית המשפט. (ראה לעניין זה: בג"ץ 7067/07 חיים נתנאל בע"מ נ' שר המשפטים פרופ' דניאל פרידמן (30.8.07), (להלן: "פס"ד נתנאל") וראה גם: פרשת זוזיאשווילי לעיל).

להבדיל מסמכות עניינית:

"אין הסמכות המקומית מצויה בליבה של סמכות השפיטה".

ראה: פס"ד נתנאל לעיל.

(ומבלי לגרוע כאמור לעיל, מחשיבות הסמכות המקומית ככזו).

הוראות סעיפים 49 ו-78 לחוק בתי המשפט, כפי שתוקנו בתיקון 68 לחוק בתי המשפט (4.1.12) (להלן: "תיקון 68 לחוק"), מקנות סמכות מפורשת, המאפשרת חריגה מכללי הסמכות המקומית, לנשיא בית משפט השלום ולמנהל בתי המשפט בהתאמה, להעביר תיקים לבית משפט אחר באותו איזור שיפוט (או בסמוך לו- סעיף 78א), תוך פירוט סייגים לשימוש בסמכות זו.

סעיף 49 לחוק, שהוא הרלוונטי לעניינו, קובע לאמור:

”(א) נשיא בית משפט השלום רשאי להורות שהליך מסוים שהובא או שיש להביאו לפני בית משפט שלום במקום פלוני וטרם החל הדיון בו או שענין שהחלט בו על פסלות שופט, בין שהחל הדיון בו ובין שטרם החל הדיון בו, יהיה נידון בבית משפט אחר הנמצא באזור שיפוט שבו הוא מכהן כנשיא וכן רשאי הוא להורות כאמור לגבי סוג מסוים של הליכים אזרחיים והליכים בעבירות תעבורה.

(ב)1) בעל דין הרואה את עצמו נפגע מהחלטת נשיא בית משפט השלום כאמור בסעיף קטן (א), רשאי לבקש ממנו לעיין מחדש בהחלטה;
(2) בהחלטה בבקשה לעיון מחדש לפי פסקה (1), ישקול נשיא בית משפט השלום את מידת הפגיעה הצפויה בבעלי הדין כתוצאה מההעברה, את המרחק בין בית המשפט שממנו הועבר ההליך לבין בית המשפט שאליו הועבר ואת הבטחת נגישותם של בעלי הדין לבית המשפט;
(3) על החלטה כאמור בפסקה (2) ניתן לערער לפני נשיא בית משפט מחוזי.

(ג) בית המשפט שאליו הועבר ענין כאמור, לא יעבירו עוד.

(ד) בסעיף זה –

”התחלת הדיון” – לרבות קדם משפט;

”הליכים בעבירות תעבורה” – הליכים ששופט תעבורה מוסמך לדון בהם לפי כל דין, שאינם בטיפולו של פרקליט לפי הוראות סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ”ב-1982.”
(ההדגשות מכאן ואילך אינן במקור - י.כ.).

בזיקה לנשוא הערעור כאן לאמור, מידת הפגיעה, המרחק הגיאוגרפי, נגישות בעלי הדין לביהמ”ש.

סעיף 78א קובע כהאי לישנא:

”(א) מנהל בתי המשפט רשאי להעביר הליכים אזרחיים והליכים בעבירות תעבורה שהוגשו לבית משפט מסוים וטרם החל הדיון בהם, לבית משפט אחר של אותה דרגה, בין באותו אזור שיפוט ובין באזור שיפוט סמוך, כדי לאזן את חלוקת עומס הדיונים בין בתי המשפט, ובלבד שהמרחק בין בתי המשפט אינו עולה על 60 קילומטרים; החלטת מנהל בתי המשפט להעביר את אותם הליכים טעונה הסמכה של נשיא בית המשפט העליון שאושרה בידי שר המשפטים, ולעניין הליכים בעבירות תעבורה – גם התייעצות עם המפקח הכללי של המשטרה או מי שהוא הסמיכו לכך.

(ב) מנהל בתי המשפט יפרסם הודעה ברשומות ובאתר האינטרנט של הנהלת בתי המשפט בדבר העברת הליכים כאמור בסעיף קטן (א).

- (ג) (1) בעל דין הרואה את עצמו נפגע מהחלטת מנהל בתי המשפט כאמור בסעיף קטן (א), רשאי לבקש ממנו לעיין מחדש בהחלטה;
- (2) בהחלטה בבקשה לעיין מחדש לפי פסקה (1), ישקול מנהל בתי המשפט את מידת הפגיעה בצפויה בבעלי הדין כתוצאה מההעברה ואת הבטחת נגישותם של בעלי הדין לבית המשפט;
- (3) על החלטה כאמור בפסקה (2) ניתן לערער לפני נשיא בית המשפט העליון או שופט אחר של בית המשפט העליון שהוא הסמיכו לכך.
- (ד) (1) תיק שהועבר לפי סעיפים 49, 78 או 79, מנהל בתי המשפט לא יעבירו עוד;
- (2) תיק שהועבר לפי סעיף זה, מנהל בתי המשפט או בית המשפט שאליו הועבר, לא יעבירו עוד.
- (ה) בסעיף זה, "התחלת הדיון" ו"הליכים בעבירות תעבורה" – כהגדרתם בסעיף 49(ד).".
- (ראה כאן, למנהל סמכות העברה גם לאיזור שיפוט אחר, סמוך).

עובר לתיקון 68 לחוק נדונה סוגיית הסמכות המקומית והעברת תיקים ונקבע בפסה"ד נתנאל הנ"ל (שם, כב' השופטים לוי ורובינשטיין) כל אחד מנימוקיו, כי העברת תיקים "קבוצתית", אפשרית היא. כב' השופטת נאור השאירה עניין זה, בצריך עיון.

נפסק כי:

"בתוך מערכת השפיטה פנימה, לובשת הסמכות הקשורה לסוגית מקום הדיון צורה בדמותם של סעיפים 49 ו-78 לחוק בתי-המשפט. האחרון מסמך את נשיא בית-המשפט העליון ואת המשנה לנשיא – ראשי המערכת השיפוטית – להורות על העברתם של תיקים מערכאה אחת לרעותה, אפילו אין הדבר מתיישב עם הכללים הרגילים בדבר שיפוט מקומי. סעיף 49 קובע כוח דומה לנשיא של בתי-משפט השלום, בתחומי המחוז שבאחריותו, ובכפוף לזכותו של בעל דין לערער בפני נשיא בית-המשפט המחוזי הרלוונטי. אכן, אותם שני סעיפים נועדו, ככלל, לתת מענה למקרים פרטניים, אולם לא נקבע בהם סיג המונע את השימוש בהם, חרף ההכבדה הכרוכה בכך על מקבלי ההחלטות, מקום שנדרשת העברתה של כמות גדולה של תיקים משיקולים כלליים, ובראשם יעילות פעולתה של המערכת, כמו גם הצורך לווסת את עומסי התיקים או לזרז טיפול בתיקים שההכרעה בהם מתעכבת יתר על המידה". ראה: פס"ד נתנאל לעיל, דבריי כב' השופט לוי.

ודוק; "בראשם יעילות פעולתה של המערכת כמו גם הצורך לווסת....".

צא ולמד, סעיף 49 לחוק במתכונתו הישנה, לא קבע מגבלות כלשהן, על סמכותו של נשיא בית משפט השלום ולא היה מדובר בסמכות, אשר משתרעת רק על

העברה פרטנית של תיקים, אלא היה בכוחו להורות על העברת כמות גדולה של תיקים, מבלי להידרש לבחינה מדוקדקת של כל תיק ותיק.

2. לאחר תיקון 68 לחוק, ובהתאם לאמור בסעיף 49 לחוק, המחוקק הסמיד את נשיא בית המשפט השלום להעביר הליכים, **בלא שקבע מגבלות שמעבר לשכל ישר וסבירות**. (ראה: פס"ד אומימה).

יש לציין כי דווקא האמור בסעיף 49(2) לחוק, שעניינו שקילת שיקולים בבקשה לעיון חוזר, מדגיש ומחזק את ההנחה כי במסגרת החלטתו של נשיא בית משפט השלום להעביר תיקים מלכתחילה, נשקלים בהכרח שיקולי מרחק, נגישות ומידת הפגיעה במתדיינים- כשיקולי בסיס, בצירוף לייעול המערכת וויסות, כהלכת פס"ד נתנאל. יודגש כי המחוקק לא הורה לבצע בדיקה פרטנית של כל תיק ותיק אלא קבע סמכות רחבה, להעברת כל התיקים, לפי שיקול הדעת, המסור לנשיא בית משפט השלום.

יש לומר כי התיקון ככזה, יצר איזונים ראויים בהטלת הסמכות, תוך שהוא מסייגה לטובת ציבור המתדיינים ודווקא ברוח חוקי היסוד.

כך גם כן, האמור בסעיף 49(2) לחוק, מדגיש את סמכותו של נשיא בית משפט השלום, להעביר מראש סוג מסוים של הליכים "כקבוצה" או את כל ההליכים (בענייננו את כל ההליכים האזרחים), במסגרת החלטה בשיקול דעת הצופה פני עתיד. כך שלמעשה הגשת בקשה לעיון חוזר ככזו, מטרתה לידון בבעיה פרטנית שיש למתדיין ספציפי עקב העברת תביעתו לבית משפט אחר, אז יש להביא בחשבון, שיקולי מרחק, נגישות, מצב כלכלי וכיוצ"ב, הנוגעים לאותו תיק רלוונטי ויש לערוך בחינה מדוקדקת וממוקדת אבל אין חובה לעשות כן לגבי כל תיק ותיק.

במבט אל החוק והפסיקה וכאמור, הרי לאחר תיקון 68 לחוק הורחבה המגמה לפיה נשיא בית המשפט השלום, רשאי להעביר סוג מסוים של הליכים כמו גם את כל ההליכים האזרחים, מביהמ"ש אחד לביהמ"ש אחר באותו אזור שיפוט, זאת מתוך שיקולי מערכת ולצורך יצירת איזונים מתבקשים בעומסים המצטברים בבתי המשפט באותו אזור שיפוט גיאוגרפי. הסעיף קובע, שיקולי בסיס לטובת הכלל והחברה שיש בהם את האיזון הנדרש גם כלפי המתדיינים עצמם.

אין משמעות הדבר, כי ההעברות נטולות ביקורת. ביקורות קיימות תמיד וניתן לדחות ההליך מעת לעת וככל הנדרש.

יפים לעניין זה דברי כבוד השופט רובינשטיין בפס"ד אומימה:

"לשיטתנו מדברים הדברים בעדם, קרי, המחוקק מבקש לאזן בין שיקולי יעילות של בתי המשפט ובין נוחותם של הבאים בשעריהם. על פי לשונם של הסעיפים ברי כי המחוקק הסמיך את נשיא בית משפט השלום (סעיף 49(א)) להעביר את ההליכים בלא שקבע לגבי גוף החלטת מגבלות שמעבר – כמובן – לשכל הישר ולסבירות. נוסף, כי לטעמנו השיקולים לעניין עיון מחדש שבסעיף 49(ב) מסמנים גם – באופן כללי, שלא לתיק ספציפי – "שיקולי בסיס" של נשיא בית משפט השלום בהחלטת ההעברה, קרי, נושאי מרחק ונגישות במיוחד. אך מכל מקום הסמכות מסורה לו, ועליו להפעיל שיקול דעת. ברור מכל מקום, כי נוכח ההתייחסות לסוג מסוים של הליכים, הפעלת הסמכויות אינה מותנית בבירור מראש של נתונים קונקרטיים של כל תיק ותיק, ויכול שהחלטה תתייחס גם לתיקים שטרם נפתחו; קרי, הדברים חלים גם במבט צופה עתיד ולא רק צופה פני עבר, והכל על פי שיקול דעת כאמור. הוא הדין באשר לסמכויות מנהל בית המשפט בסעיף 78(א), שם אמנם הוסף שיקול סטטוטורי בהחלטה הראשונית ("כדי לאזן את חלוקת עומס הדיונים בין בתי המשפט"), וכן כולל הסעיף קביעת מרחק ודרישת אישורים בדרגים גבוהים יותר כאמור בסעיף; אולם הדעת נותנת כי אף כאן יישקלו "שיקולי בסיס" רחבים ברוח האמורה".

מכל מקום, פס"ד אומיימה חוזר ומדגיש את סמכותו של נשיא בית משפט השלום להעביר תיקים לפי שיקול דעתו, שלא לתיק ספציפי, תוך שקילת שיקולי הבסיס הנדרשים, הגם שאלה נזכרים במסגרת שיקול הדעת בבקשה לעיון חוזר.

3. בענייננו, נחה דעתי כי כבי הנשיא אזולאי, מתוך ראייה מרחבית כוללת המביאה בחשבון שיקולי יעילות גם לטווח ארוך צופה פני עתיד, הפעיל שיקול דעת ראוי ונכון בהעברת תיקים אל ביהמ"ש השלום בצפת. לעיתים שיקולים מבניים, ארגוניים ומקצועיים ככאלה, מחייבים העברת תיקים בין בתי המשפט באותו המחוז וגם אם שיקולים אלה, נעלמים מעיניהם של בעלי הדין, שעניינם מתמצה בניהול תיקיהם שלהם בעוד החלטה מערכתית יש בה כדי לקדם את טובת המתדיינים כולם ואידך, זיל גמור.

4. טענת המערערים, לפיה החלטת הנשיא אזולאי מיום 11.12.12, שגויה "עובדתית ומהותית", נטענה בעלמא וללא בסיס. (ראה סעיף 18 להודעת הערעור).

התכלית אשר עומדת בבסיסו של סעיף 49 לחוק היא לאזן בין שיקולי יעילות לבין נוחות המתדיינים, כאשר במקרה דנא, החלטת כבי הנשיא אזולאי מבטאת את האיזונים הנדרשים ואינה פוגעת פגיעה בלתי סבירה ובלתי מידתית בבאי בית המשפט.

(ראה לעניין המידתיות, ברק, "מידתיות במשפט", הוצאת "נבו", ראה בעיקר חשיבות המידתיות והבניית שיקול הדעת, שם, מעמ' 555 ואילך).

5. ראוי לציין כי במרחב הגיאוגרפי של מחוז צפון פזורים שמונה בתי משפט שלום (נצרת, טבריה, בית שאן, עפולה, צפת, קריית שמונה, קצרין, מסעדה), כאשר לבד מביהמ"ש השלום בנצרת, שבעת הנותרים הינם בתי משפט "קטנים", אשר לא נשמעים בהם כל סוגי התיקים או ההליכים.

אזור השיפוט של מחוז צפון משתרע על שטח מוגדר ואין מניעה להעביר הליכים אזרחיים לצפת, בפרט נוכח הימצאותם של שני בתי משפט באותו איזור שיפוט גיאוגרפי ובאותו מחוז, לצורך ויסות עומסים, זאת במבט צופה פני עתיד ולא רק צופה פני עבר והווה כאמור. (ראה: פס"ד אומיימה), זאת למעט תיקים מסוימים, בהם קיימות נסיבות מיוחדות שיתכן ויש ליתן להן משקל, כזה שגובר על צרכי המערכת.

6. יובהר כי ב"כ המערערים רשאית להגיש בביהמ"ש השלום בקרית שמונה, בו קיים שירות קהל מלא ללא קשר לדיונים בצפת, את כל הבקשות וההודעות, הכל מכל, הקשורות לניהול התיק האזרחי ולא נדרש הימנה להגיע לשם כך אל ביהמ"ש השלום בצפת, אלא רק לצורך הדיון (אפשרות להגיש "בהגשה מרחוק" את כל הבקשות כאמור) גם בכך, תרופה מידתית וסבירה לפגיעה, אשר נגרמת, כנטען, למתדיינים עקב העברת התיקים, כאשר, מדובר בנסיעה לא ארוכה וזאת ובדגש רק לדיונים במרחק של 32.8 ק"מ בלבד. (המרחק בין קריית שמונה לבין צפת).

יתרה מכך, כמות התיקים האזרחיים הנפתחים בקרית שמונה אינה גדולה, עובדה שבכוחה להצדיק את העברת התיקים בנסיבות אלו. (למעלה מן הדרוש יצוין, כי בדיקה באתר בתי המשפט העלתה כי בשנה האחרונה הוגשו 1,524 תיקים אזרחיים בצפת ובק"ש כאשר מתוכם, 127 תיקים הוגשו על ידי עו"ד באיזור ק"ש רבתי (רדיוס הגליל העליון והסביבה כולה) מתוכם, הגישה ב"כ המערערים תיק אחד בלבד).

זאת, מבלי ליתר כמובן העובדה שכל אזרח ועו"ד יכול לגשת לכל בית משפט במחוז ולהגיש ולקבל כל מסמך או לבקש כל שירות אחר בעבור בימ"ש אחר במחוז וכמובן, בק"ש בתיקים המצויים בצפת.

7. במאמר מוסגר יצוין כי סעיפים 78 ו-49 לחוק עומדים כל אחד בפני עצמו, כאשר האחד קובע את סמכותו של נשיא בית משפט שלום והשני מקנה סמכות למנהל בתי המשפט. אין כאן שאלה של היקש. ככל שהמחוקק סבר לתחום את סמכותו של נשיא בית המשפט השלום, היה צריך לעשות כן בצורה ברורה ומפורשת.

1. העברת ההליכים האזרחיים לביהמ"ש השלום בצפת נעשתה כדין ואין בה משום חריגה מסמכות כי אם שימוש הולם בהוראות סעיף 49 לחוק, לצורך הגשמת התכליות עליהן משותת הסעיף.

מצוות ס' 49 מתקיימת לאמור, מידתיות בפגיעה, נגישות, מרחק סביר ובנוסף שיקולי יעילות, ויסות, מבט מערכתי כולל והתמקצעות מבורכת.

מדובר במערכת איזונים ומידתיות נדרשת תוך מבט למערכת הספציפית, בתי המשפט באותו מחוז והשיקולים המערכתיים הכלליים מול השיקול הפרטני.

עם זאת ראוי כי בהחלטה בבקשה לעיון חוזר המדברת בתיק ספציפי, ינמק כבי הנשיא אזולאי את השיקולים שעל בסיסם החליט לדחות את הבקשה ככזו או לקבלה, זאת תוך מתן דגש על השיקולים הנדרשים ע"פ סעיף 49 לחוק.

עיון בבקשה מיום 4.4.13 מלמד, כי לא נומקו השיקולים שהביאו לדחיית הבקשה בפן המעשי לגבי התביעה קמא גופה, לרבות לעניין המרחק הגיאוגרפי ומידת הפגיעה במערערים. אולם, בנסיבות אלו, השאלה אינה נגזרת מהחלטת הנשיא אזולאי, כי אם מאופן הגשת הבקשה ונימוקיה, "כבקשה עקרונית" מבלי להתייחס לנסיבותיה הספציפיות של התביעה קמא, כמבואר לעיל.

ככל שקיימת בעיה נקודתית בתביעה קמא נוכח העברת התיק לבית משפט השלום בצפת, לרבות מטעמים נטענים של נגישות או טעמים רלוונטיים אחרים, יש להגיש הבקשה כהלכתה והחלטת כבי הנשיא אזולאי תנומק כפי שיקול דעתו, תוך פירוט השיקולים לדחייתה או קבלתה והעולה מהלכות ביהמ"ש העליון וההחלטה כאן ובהתאם לסעיף 49 לחוק.

2. סיכומו של דבר, סעיף 49 לחוק מקנה סמכות רחבה לנשיא בית משפט השלום, להעביר תיקים מביהמ"ש אחד לאחר, תוך הפעלת שיקול דעת ובאותו איזור שיפוט.

ככל שקיימת בעיה נקודתית בתיק ספציפי, קובע סעיף 49 לחוק את דרכי הערעור וכך יש לילך.

3. בטרם אחתום, אני רואה להוסיף ולציין, בנוסף ומעבר לכל האמור לעיל, יחוד תיקים לבימ"ש בתוך האזור במידתיות ובמרחק לא גדול ולדין בלבד, במשוואה

זו, מעבר למפורט לעיל, יש גם התמקצעות באותו בימ"ש והשופטים בו כדי פירות טובים לעתיד לבוא לכלל המתדיינים והמבקשים בתוכם.

.4 דין הערעור להידחות.

.5 בנסיבות, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, א' אב תשע"ג, 08 יולי 2013, בהעדר הצדדים.

יצחק כהן-נצרת, נשיא